

tius corporis tui, per crucem & mortem tuam: per merita omnium Electorum tuorum, per SS. Missæ Sacrificia, & omnia bona opera ad gloriam tuam in toto mundo facta. Requiem æternam dona eis, misericordissime Domine, & lux perpetua luceat eis. Requiescant in lumine viventium, videntium, & amantium te in æternum. Amen.

CAPUT IV.

SOLITUDO.

Seu quotidiana familiaris cum Deo Viatoris conversatio.

O Anima sancta, sola esto, ut soli omnium serves te ipsam. S. Bern.

Hanc brevem solitudinem, & recessum suadent tibi Viator, non tantum mundi hujus miseræ, sed ipsius solitudinis delicia. Quid enim

enim potest deesse deliciarum homini, cum illic adest, cujus deliciae sunt esse cum filiis hominum? Quod per Isaiam Dominus promisit dicens: *Ponet desertum ejus quasi delicias, & solitudinem quasi hortum Domini; gaudium & letitia inveniuntur in ea.* Unde in hac solitudine de perenni divinitatis fonte limpidissimis consolationibus affluens S. Benedictus, non semel in uno Solis radio totum mundum collectum conspexit. Et S. Ignatius in eadem solitudine interna suavissima caeli gaudia libans, erumpebat in hæc verba: *Quam sordet mihi terra, dum caelum conspiciol* Ideo Hieronymus sæpius de suo deserto: *Mihi cætera carcer, & solitudo Paradisus.* Ut ergo anima his possit vacare deliciis, fugiendo hominum contubernium, & cum solo Deo habens commercium, scire refert ad quem se locum conferat. Gemina est solitudo, altera exterior corporis, altera interior animi. Prima, secundum Ascetas, est locus remotus in abdito recessu, vel extra urbem, a

fa-

familie strepitu, & inanium rerum agitatione: unde ille præcursor Domini S. Joannes Baptista, inter natos mulierum maximus, ab incunabulis solitudinem adivit, pluribusque annis coluit. S. Magdalena licet singulari gratia Dei prædita fuerit, tamen totum vite sue tempus post passionem Christi, videlicet triginta annos, in spelunca quadam transigere voluit.

Carolus Imperator, ut solitudine liberius frueretur, Regnum suum in Philippum filium derivavit, de quo sic testantur Annales: Carolum majorem fuisse in sua Erema, quam in Imperio. Ejus filius Philippus mortis vicinus in hæc verba prorupisse dicitur: *Utinam corona caput non cinxisset! panitet fuisse Regem: melius in aliquo deserti angulo, extra mundanorum negotiorum tumultum vixissem.*

Potes tali frui solitudine etiam in populosa civitate, qualem sibi fabricata est Judith, de qua ita sacri Annales: *In superioribus domus sua*

fe-

fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur. Non est igitur, ut sis solus, excusationi locus, quia ubique est solitudinis locus.

Altera est solitudo non loci, sed animi; non montium, sed mentium; non eremi, sed cordis. Non te ab hominibus sejungas, sed cum Deo conjungas: non recessus ab urbibus, sed accessus ad coelum, intenta meditatione faciet te solitarii. *In populosa urbe, inquit Petrus Damiani, amor artifex solitudinem reperit.* Ideo nullum vite genus est adeo negotis additum, adeo curis implicitum, in quo solitudo animi, mentisque secessus nequeat reperiri. Quare in turba, itinere, convivis etiam, faciat tibi cogitatio secretum, faciat solitudinem, & familiarem cum Deo conversationem.

Si ergo secedere non potes ad hebdomadas aliquot, si non potes ad aliquot dies, animum colligendi gratia; saltem horam unam, aut

al-

alteram concede Deo loquenti in solitudine ad cor. Benè suasit cuidam Hieronymus: *Adhibe tibi in urbe solitudinem, & remotus ab hominibus jungte te Deo.* Nam talis solitudo est quidam paradisu celestis voluptatis, est via recta ad cœlum, conscientie cathedra, magistra silentii, est nuptialis thalamus, in quo sancti Spiritus annulus tribuitur, & celesti Sponso felix anima foederatur.

DIE DOMINICO.

Meditatio.

De Beneficio Prædestinationis.

Prælu. 1. Statue te coram Deo, in quantum Prædestinator est, cui soli cognitus est numerus prædestinatorum, & præscitorum.

Prælu. 2. Pete, ut possis cognoscere media ad finem prædestinationis consequendum.

Punctum 1. **C**onsidera hoc beneficium non esse commune, sed peculiare, eorum dum-

taxat, qui ab æterno electi sunt à Deo ad vitam æternam, quod esse omnium beneficiorum maximum, non solum quia datur ante omne meritum, sed quia cæterorum est fundamentum.

1 Cogita tecum: Quis scit, an nomen meum scriptum est in libro vite? vasne sum in honorem, an in contumeliam? hædusne, an agnus? Ingressit olim hanc cogitationem S. Bernardus Fratribus suis dicens: *Quis scit an omnium vestrum, quos hic video, nomina scripta sint in libro vite? Multi enim vocati, pauci electi.*

3 Admirare tam sublimen finem creationis tuæ, ut in æternum fruaris Deo, vivas cum Deo.

4 Rumina, & expende tam magnam Dei propter te resolutionem, ac impensam sanè sumptuosissimam: quam, ut scopum æternæ prædestinationis assequeris, in vita sua contemptissima, & morte probrosissima ostendit.

5 Colloquere cum Domino Deo:

Ho-

Homo vanitati similis factus est: & quomodo, mi Domine, reputas eum, & apponis erga eum cor tuum, ut inhabitet in domo tua omnibus diebus vitæ suæ, qui es te ipso beatissimus ac felicissimus?

6 Interroga divinam Clementiam: Quis effecit, quia homo gratus factus est in oculis Dei, qui dignus erat æterno odio iræ Dei? unde illi, quia è massa æternæ perditionis ac reprobationis cum Divina bonitas secrevit, qui merito suo eadem cum reliquis præcitis involvendus erat?

7 Testare coelum & terram, quòd majori cum homine Dominus misericordia usus sit, quàm cum omnibus Angelis apostatis.

8 Alloquere iterum Dominum Jesum, & dic: Quæ tua, mi Domine, liberalitas & humanitas? potuisti hominem cum reprobis Angelis supplicio damnare perpetuo; & ecce non tantum pepercisti illi, verum etiam decrevisti pro illo hominem fieri, & cum omni opprobrio mori.

In-

9 Interroga te ipsum: Quid pro his omnibus Domino Deo retribuisti? Eheu! reddidisti mala pro bonis, quia toties tam graviter, tam imprudenter Dominum tuum offendisti.

10 Dese igitur cum gemitu cordis tui, quia divinæ vocationi, & ordinationi restitisti, & auxilia contempsisti. Sanctorum & Angelorum societate te indignum fecisti. Odium & indignationem SS. Trinitatis incurristi. Fructu vitæ & passionis Domini te privasti.

Pro Colloquio.

Añus Contritionis.

HEu me miserum! quid cogitavi, quid dixi, quid unquam feci demens! Peccavi contra rationem, contra conscientiam: & in quem? & quis?

Egonè vile, & projectum cadaver ausus sum, & qua fronte impudens in ipsius Numinis, & Angelicarum mentiam conspectu, scele-

re

re meo impetere Creatorem meum, qui me ex nihilo fecit, Redemptorem; qui me sanguine redemit, Prædestinatorem, qui priusquam me formasset in utero, novit me, & antequam ex illo progrederer recordatus est in sua æternitate nominis mei, quasi guttullæ in vasto mari, & arenulæ in universo hoc!

O me infelicem! ergonè pro momentanea voluptate infamis mercator, Deo contempto, æternos mihi ignium inferorum cruciatus compararim! Ah! pudet me mei, etsi nemo alius conscius foret: quid verò erit, cum toti mundo revelabuntur foeditates ac turpitudines meæ?

Sed quàm immani ingratitude vitio scelus est à me perpetratum in eum, qui me tot beneficiis prævenit ac prosecutus est! Quid tot beneficia contempsisse me amaro recordor animo? ò me ingratiſſimum!

O Deus meus! peccavi: jam non sum dignus intueri altitudinem cœli; non sum dignus vocari creatura tua. Quid tamen faciam miser?

quò

quò fugiam à facie iræ tuæ? cui conquerar, ò Domine, omnia mala adversum me, nisi tibi Salvatori & Redemptori meo.

O bone Jèſu, ne permittas me damnari, quem pretioso sanguine redemisti. Manus tuæ, Domine Jèſu, fecerunt me; manus, inquam, illæ, quas cruci affixas tenes pro me: ergo opera manuum tuarum ne despicias, vulnera manuum tuarum precor ut aspicias: ecce in manibus tuis descripsisti me: fac ut nomen meum beatæ prædestinationis liber per totam æternitatem adscriptum retineat.

Spero tamen, mi Domine, in bonitate & misericordia tua: quid spero? Te ipsum. Animant me omnes miserationes tuæ, quas mecum ab infantia exercuisti, ut non cessem sperare in te. Appello viscera tua paterna, appello misericordiam tuam, appello illum actum, quo crucifixum pro peccatoribus orabas, quo peccatores ex visceribus divinæ tuæ misericordiæ salvare decernebas.

Et

Et spero in misericordia illa, quod ego sim salvandus.

Actus Amoris Dei.

O Bonitas infinita Deus meus! ecce quid est homo putredo & cinis, ut tu ab æterno ad salutem, & beatitudinem æternam eligeres illum, ac prædestinares? Unde invenit hanc gratiam in oculis tuis, quod ostendere volueris divitias misericordie tue in illo? Cur unum, mi Domine, vilem & inutilem homuncionem elegisti & assumpsisti, & innumeros Angelos, qui semel tantum peccaverunt, reliquisti & projecisti?

Tunc, mi Deus, super hujusmodi peccatore dignum duxisti aperire oculos tuos? Tibi, mi Salvatore ab æterno nos lutea vasa cordi fuimus, ut non veniremus in oblivionem coram te? Tantum nos æstimasti vilissima mancipia tua, rebelles tuos inimicos, immemor scelerum, ingratorum, ac vitiorum nostrarum? Quid aliud in nobis in-

venimus, nisi omnimoda impedimentum, & obstacula æternæ salvationis, tuæ fruitionis, tui suavissimi complexus?

Quomodo te non exaltabo Deum meum? quomodo non benedicet tibi anima mea? quomodo tota se non eviscerabit in dilectionem bonitatis, & charitatis tuæ? O bonitas! O benignitas!

Utinam semper te dilexissem, superoptime Deus, ex quo sum homo, quia tu me dilexisti, ex quo es Deus! utinam te magis ac magis diligam, quia eripuisti animam meam de morte!

En ergo, Salvator piissime, minimus servorum tuorum in timore & tremore supplico tibi, ne me projicias à facie tua, nec à participatione sacratissimæ Passionis tuæ, sed justa magnam misericordiam tuam da mihi congrua salutis media, ut in æternum cum Electis tuis misericordias tuas concinam.

FERIA SEGUNDA.

Meditatio.

De Beneficio Creationis.

Prelud. 1. Constitue te coram Deo, & imaginare teipsum quasi vas quoddam recentem manibus Dei formatum. Cogita tecum, quo fine.

Prelud. 2. Pete, ut finem, ad quem creatus es, cognoscere possis, & ad illum pervenire.

Punctum 1. **C**onsidera bonitatem Dei, quanta fecit anime tuæ: novisti quòd ante annos paucos nihil fueris, & nullibi. Ecce elegit te Deus ex millibus, imo infinitis possibilibus, & condidit in hunc mundum, ut thesauris bonitatis suæ te ditaret in tempore & æternitate.

2. Ad imaginem & similitudinem suam fecit te, quem ante prævidit vilem & inutilem. indignum & ingratum, inimicum sibi, & exoxum.

Crea-

3. Creavit Deus animam tuam eo fine, ut cognoscas cum, illum ames, ei servias, & tandem salvus fias: finis sanctissimus, nobilissimus, celsissimus. Quid enim suavius, quàm amare amabilissimum, quid jucundius, quàm æternum cum Deo, & in Deo vivere?

4. Aperit oculos, & universum mundum uno quasi obrutu comprehendere, in illo omnia tibi subjecta reperies. Tibi serviunt Angeli, tibi bruta vivunt, diffunditur aer, fluit aqua, &c. Vide homo, dicit totus mundus, quomodo amavit te, qui propter te fecit me. Servio tibi, quia factus sum propter te, ut servias illi, qui fecit me, & te: si accipis benignitatem, redde humanitatem.

5. Lauda Dominum ob admirabilem potentiam ostensam in creatione: Quia nimirum ex nihilo propter te tam multa, tam varia, tam perfecta creavit.

6. Gratias agas pro beneficio existentie actualis, quam tibi Divina bonitas contulit. Item quòd habue-

G 2

ris

ris Parentes Christianos, ex quibus natus es, non Judæus, non Paganus, non etiam Hæreticus, sed Christianus. Quòd natus sis cum membro integritate, complexionis bonitate, non cæcus, non claudus, non monstrum aliquod.

7 Humilia te ante Deum, & dic, O Domine! ego sum verum nihil ante te: & quid recordatus es mei, ut creares me, sciens me gravissimum fore peccatorem, & taum ingratum inimicum?

8 Confunde te coram cælo & terra, & erubescere, quia toties deturpasti imaginem Domini Dei tui: quia toties rebellis factus es Creatori tuo, ita ut justè possit de te tactus dolore intrinsecus conqueri: Pœniteat me hunc hominem fecisse.

9 Miraberis, quòd creaturæ te hucusque sustinuerint, confiteberisque te dignum jam pridem fuisse, quem dehiscens terra subrueret, aqua demergeret, ignis consumeret. Resume postea fiduciam, accurre ad pedes Jesu, tene illos, nec dimittas,

do-

donec misertus fuerit tui. Protestare in posterum de tua fidelitate & emendatione usque ad mortem.

Pro Colloquio.

Actus Contritionis.

Pater, peccavi in cœlum, & coram te: jam non sum dignus vocari filius tuus, sed nec creatura tua. Me miserum! quid feci demens? ubi est præcellens illa imago, qua similitudinem Creatoris mei per omnia gerebam? ob gravissima facinora, & factores peccatorum meorum denigrata est super carbones facies ejus; non est agnita in plateis cœlorum; crepta est à consortio Angelorum, deputata est cum perditis inferorum.

Dicarnè, o Domine, ampliùs creatura tua? non sum dignus creatura tua esse, etiam in quacumque pœna constitutus. Si enim ego solus demonum, & damnatorum pœnam sustinerem, non sufficenter secundum peccata mea punirer.

G;

Ne-

Nemo tibi Domine tam ingratus
 extitit, ut ego. Latrones ipsi, & sa-
 crilegi perfectius tibi famularentur,
 si eos tot, ut me, affecisset benefi-
 cius. Animalia ipsa pro captu suo tibi
 appropinquant: solus ego infinita tur-
 pitudine vitæ meæ à te recedo.

Heu me miserum! quid dicam; ò
 Creator? Creatura tua sum, en pe-
 rii: Creatura tua sum, jam morior.
 Dominus & Plasmator meus es tu,
 & nunquam vidi te: tu me fecisti
 & refecisti, & nondum novi, imò
 jam amisi te? Quid tamen miser fa-
 ciam? recurram ad te, ò Jesu, fontem
 misericordiarum.

Expande, ò Domine, expande
 super hunc nequissimum servum pal-
 lium immensæ clementiæ tuæ, cui
 proprium est misereri semper & par-
 cere. Non pereat in malitia sua, quod
 operata est bonitas tua. Quæ enim
 utilitas in creatione tua erit, si des-
 cendero in corruptionem, & dam-
 nationem æternam? Ipsa te vincat
 charitas ad salvandum me, quæ te
 vicit ad creandum me.

Fac

Fac iterum, Domine Jesu, lutum
 ex sputo, & lini oculos meos, ut
 qui cæcus sum, videre valeam de-
 turpatam in me imaginem tuam. Ite-
 rum atque iterum aperire digneris la-
 tus tuum mihi nequissimo peccatori,
 ut oculi mei, qui deprædati sunt ani-
 mam meam, in tuo latere inveniant
 prædam suam.

Reduc, Domine, oculos tuæ Ma-
 jestatis super opus ineffabilis tuæ pie-
 tatis. Ego autem contra me ipsum ar-
 tmabor, & ero præ cæteris crudelior
 mihi Judex. Et quia non sufficio me
 detestari, contra me universum crea-
 turarum cœrum congregabo, & à qua-
 libet confundi, & puniri desiderabo,
 quia earum contempsi Creatorem.

Añus Amoris Dei.

Siccine, ò Creator meus, ò boni-
 tas infinita, ò Deus plusquam
 amabilis, in charitate perpetua dile-
 xisti me, & ideo ad imaginem, &
 similitudinem tuam creasti me, mi-
 serans mei? quomodo ita amantem

G 4

me redamare potero? Qua in re animum meum, & ingenium nunc occupo, si non excogito mille modos, quibus testificer me diligere te?

Sed superabundo gaudio, Domine, & infinitas tibi gratias ago, quod tu ipsemet meum & omnium creaturarum officium suppleas in amando te ipso. Summo etiam gaudio afficior, quod quicquid creaturæ omnes præstare conantur tui amore, longe sit impar tuæ dignitati. Hunc ego ipsam amorem tui ipsius offero. tibi in gratiarum actionem, pro omnibus thesauris beneficiorum in creaturas omnes effusus.

FERIA TERTIA.

Meditatio.

De Peccatis.

Prælu. 1. Statue te coram Deo veluti reum aliquem gravissimorum criminum, qui stes ante Judicem vinculus manibus, & pedibus arctissimè constrictus.

Præ-

Prælu. 2. Pete à Deo lumen, quo rectè malitiam peccati mortalis, & miseriam agnoscas, & ut illud tibi ignoscat, si fortassis eo animam tuam aliquando contaminaveris.

Punctum 1. **C**ogita, quid sit peccatum mortale. Est offensa, & contemptus Dei summi boni: imò voluntas perdingi Deum, si perdi posset, eumque perimendi quidam conatus, quo (ut ait S. Bern.) homo peccando vult interimere aut sapientiam Dei, volendo ne suum peccatum videat; aut iustitiam, volendo ne puniat: adeoque peccatum est quoddam in voto Deicidium; Est demum sanguinis Christi conculcatio. Est rebellio creaturæ contra supremum Principem, & cum hoste ipsius diabolo conjuratio.

2. Quæ dama operatur in te peccatum. Primò peccatum te turpissimum facit, atque exosum omni creaturæ. Per peccatum mortale committis sacrilegium, quia violas templum Dei: apostasiam, qui à manda-

G 5

da-

dati Dei ad pedes diaboli transis, quia datam fidem in baptismo frangis. Per peccatum amittis gratiam universo orbe pretiosiore. Per peccatum iteratò Christum crucifigis &c. Unde S. Thomæ Aquinati mirum etiam videbatur, posse hominem alicujus peccati mortalis conscium in eo damnationis aternæ periculo ridere unquam, & lætari. S. Ludovicus Rex Galliarum maluit vitâ exui, quàm foedari peccato mortali. *Surius* 25. *Aug.*

3 Considera, quanta fuerit iniquitas, malitia, & audacia tua, qui summæ bonitatis & Majestatis Deum peccatis tuis aggredi ausus es, & eosque amaritudine complexisti ipsum incircumscriptæ bonitatis Oceanum, ut dolore cordis intrinsecus tangeretur, quòd te hominem creasset.

4 Interroga te ipsum: Quid tibi mali fecit Deus, quare illum toties tam graviter offendisti, & contristasti: quid tibi dedit dæmon, quia ad ejus pedes transisti.

5 Admirare non esse ultas ipsas
crea-

creaturas, omniaque simul elementa contemptum & injuriam Creatoris sui, à te per omnia irrogatam.

6 Testare cœlum & terram, quòd peccaveris super numerum arenæ maris, quòd omnibus peccatoribus, & ipsis damnatis deterior sis.

7 Exclama cum filio prodigo: Pater peccavi in cœlum, & coram te, jam non sum dignus vocari filius tuus, sed nec creatura tua.

8 Opta tibi tot lacrymas, quæ sunt guttæ in mari, aut guttæ sanguinis tui, quibus defleas miseram & miserabilem conscientiam, & vitam tuam.

9 Projicias te ad pedes Jesu, cum lacrymis postula veniam. Quid enim tibi superest misero, ne pereas miserè, quam ut te conferas ad illum, cui proprium est misereri? Protestare, quòd abhinc eligas millies mori, quam peccato foedari.

Pro Colloquio.

Affus Contritionis.

HEU me miserum ! peccavi tibi
ò bonitas, ò misericordia mea!
peccavi, & super numerum arenæ
maris multiplicatæ sunt iniquitates
meæ ! non est peccatum super pecca-
tum meum : non est iniquitas super
iniquitatem meam.

O si vastus in lacrymas vertatur
Oceanus, & exundet ex oculis meis!
quis mihi det, ut præ acerbo dolore
omnes guttæ sanguinis mei mutentur
in lacrymas, aut lacrymæ mutentur
in sanguinem, nec unquam taceat
pupilla oculi mei ! Quis mihi det, ut
sit magna velut mare contritio mea,
ex quo semper lacrymarum flumina
exeant, & in illud intrent, ut iterum
perenniter fluant !

O Pater misericordiarum, esto pla-
cibilis super multitudinem malitiæ
meæ, quia vox sanguinis fratris nostri
Jesu Christi clamat ad te pro nobis
de Cruce.

O

O Jesu, ò Maria, ambo offensi es-
tis, sed ambo estis abyssus miseri-
cordiæ & dulcedinis : parce ergo mi-
sericordissime Jesu, parce servo Ma-
tris tuæ : misericordissima Mater Ma-
ria, parce mancipio Filii tui.

Displicent mihi, Domine, displi-
cent singula peccata mea, quia ex se
mala & perversa, quia supremæ tuæ
Majestati, amabilissimæ bonitati ac
voluntati injuriosa. Odio perfectò,
quo tu Deus meus detestaris peccata
mea, detestari velim & ego, odisse-
que volo in æternum. Horteo illa, &
contemisco totus ad memoriam illo-
rum.

O utinam numquam te, mi Deus,
offendissem, non corde, non opere,
non omissione, nec ulla prorsus ra-
tione : utinam prius extinctus fuis-
sem !

Spero tamen omnium ac singulo-
rum peccatorum meorum plenam
perfectamque à te misericordissimo
Patre condonationem, propter bo-
nitatem tuam, propter Jesu Christi
amarissimam mortem, propter pre-
tio-

tiosissimæ Filii tui Matris, omnium-
que Electorum tuorum intercessionem,
& merita.

Añus Amoris Dei.

O Charitas, ò bonitas infinita,
Deus meus! quàm triste, quàm
durum mihi est, quòd unquam in
te sic & sic peccaverim: cur ò Deus
meus vel momento unico recessi à
te? cur inebriavi te absynthio, qui
mille benedictionibus dulcedinis præ-
venisti me?

O anima mea, dic mihi: quid tan-
dem illa bonitas, illa misericordia
fecit tibi, aut in quo unquam contris-
tavit te, responde mihi? Eja disrumpe-
re immani dolore vel nunc.

O mi Jesu, cur intermisi ullo tem-
pore te versare in corde, te tota men-
te amplecti, & delectari in dulce-
dine tua? Ad te nunc, ò Amor, sus-
piro, clamo, anhelò. Te stringo
intimis cordis mei affectibus. O si
semper te solum cogitasset, te dile-
xisset dignissimè perpetuo amore
Deus!

Deus! O si omnia desideria cordis tui
adamussim explevissem! confidentius
nunc irem in tuos amplexus, sanctis-
sime amor: nunc autem conscius pu-
dor infamem animam confundit, re-
jicitque ad oscula pedum tuorum ni-
tentem.

Te solum, mi Jesu, ex hoc momen-
to quærere, te solum ex toto corde
diligere constituo.

FERIA QUARTA.

Meditatio.

*De Morte, & circumstantiis
ejus.*

Prelud. 1. Imaginare te in extremis
constitutum. Efferi Christi cruci
affixi imaginem, accendi cereum,
atque intonari tibi à Sacerdote: Pro-
ficiscere anima Christiana; plurimis
interim circumstantibus, & animæ
excessum præstolantibus.

Pra-

Prelud. 2. Pete, ut ante mortem diligenter rationem temporis & occasionis, quæ modo offeruntur, habere possis.

Panctum 1. **C**onsidera, quia in separatione animæ & corporis, anima cujusque suam ingreditur viam. Ah quam viam tuam ingreditur? si nunc à corpore separata foret, quid cum illa fieret? dignanè esset, ut ab Angelo deduceretur? dignanè esset, cui Mater Virgo obviaret?

2. Revoca tibi in memoriam, quæ tibi in morte erunt gravia. Erit grave, quando ponetur ante oculos tuos imago Crucifixi; & quomodo in eum quem pupugisti, cujus sanguinem peccatis tuis conculcasti, oculos defiges? Erit grave, quando dabitur lucerna in manu index bonorum operum, quæ non thesaurizasti.

3. Considera extremum cum vita agonem mortis, quando inclamabitur auribus, ut corde saltem, si non ore, te Deo commendes. Quo

pac-

pacto etiam sanctissimi viri magno metu tunc concuti solent, ut S. Hilariion etiam clamasse dicitur: *Egredere anima mea, septuaginta annis servisti Deo, quid times?*

4. Cogita, quomodo tunc totus palleces, oculi concident & evententur, pectus palpitabit, cor supra modum saliet; interiùs verò cum maligno spiritu bellum geretur.

5. Concipe insuper affectum majoris timoris, quia in illo iudicio particulari vides Iudicem iratum, qui te conturbato vultu respiciens, ad tuam confusionem aperit cicatrices, & cruenta vulnera, tibi que tuam ingratitude, malitiam & impietatem exprobat.

6. Imaginare quòd audias Angelum tuum custodem contra te instigantem, omniaque occulta peccata tua coram Iudice recensentem.

7. Puta te videre à sinistris diabolos terribiles, ut catulos leonum rugientes, & præparatos ad escam, tibi que inclamantes: *Euge, euge devorabimus eum.* Qui etiam motus des-

pe-

perationis excitare solent, & dicere: *Si justus vix salvabitur, impius & peccator ubi parebunt?* Et: *Qualis vita, fuis ita.*

8 Interroga te ipsum, quid tunc miser facies, quando infra te os inferni apertum aspicias: intra vermem conscientię senties: sursum coelum occlusum, & Deum iratum conspicias: ad tanta quomodo non deficies?

9 Gratias age divinę bonitati, quia tam diu te sustinuit, & concessit tibi spatium poenitentię, ut præciosam in conspectu ejus mortem promereri, & à morte peccatorum pessima liberari possis.

10 Detestare peccata tua, quę te sola perdere possunt, & mortem æternam adferre, & statue firmissimè nunquam deliberatè peccare.

Pro Colloquio.

Actus Contritionis.

O Inscrutabilis abyssus pietatis, Domine Deus meus! quomodo apparebo ante faciem tuam in illa terribili hora exitus animę meę de corpore, portans iniquitatem meam, reatum deperditionis vitę meę, & pondus negligentię meę? Talentum temporis mihi creditum non solùm expendi in vanum, sed perdidisti totum. Quo ibo, quo me vertam, & quo à facie tua fugiam?

Vx ingratitude, impietati, & ex-citanti meę, quia peccavi Domino, quia te Deum meum offendi, qui ut me exaltares, humiliasti te usque ad mortem, mortem autem crucis: O lacrymę! ubi vos subtraxistis, ubi estis fontes lacrymarum?

O æquissima Dei mei Justitia, quę nullum peccatum impunitum relinquis! cum omni humilitate accepto sententiam mortis meę egredien-

tem ab ore tuo, tanquam dignum supplicium, quod millies & millicies promerui malo usu vitæ meæ.

Accepto separationem corporis & animæ meæ, fateorque has geminas partes essentiæ meæ esse hæc pœnâ diguissimas, quod toties unâ conspicerent in transgressionem mandatorum tuorum.

Accepto privationem usûs omnium sensuum meorum, quia januæ fuerunt, per quas peccatum intravit in animam meam. Accepto putrefactionem & corruptionem carnis meæ in pœnam illecebrarum, quas prætulisti divino amori tuo, & consentio, ut sub terram abjiciatur, quia animam meam, ne se in cœlum attolleret, impedivit.

O mi Deus, accepto solitudinem sepulchri mei ad reparandam injuriam, quam irrogavi Majestati tuæ, amando & sectando societates, conversationes, & amicitias creaturarum, quæ me toties averterunt, & fortè etiam sepeparunt à sancto amore tuo.

O divina justitia, quàm recta sunt judicia tua, ut per hæc ipsa nos punias, per quæ te offendimus! Puni ergo me Deus, puni superbiam, & vanitatem meam per humilitatem mortis meæ. Puni sensualitates meas per dolores, & acerbitates ægritudinis meæ. Ulciscere cupiditates insatiabilis avaritiæ meæ. Et confiteor humiliter, quòd justè hæc patior, quia peccavi non tantùm in fratrem, sed in Deum meum.

Actus Amoris Dei.

Quid possum, mi Deus, facere ad declarandum tibi ardorem amoris mei pro omnibus, quæ tu tribuisti mihi, nisi ut tibi offeram vitam meam?

Quòd pignus, amabilissimè Jesu, reddam tibi amoris mei, ut aliquantum accedat ad excessum illum incomprehensibilem amoris, quo tu acceptasti mortem crucis amore mei, qui non tantùm pati, sed & ignominiosè coegit te mori pro me in

cru-

cruce inter duos latrones, tanquam caput omnium sceleratorum scelestissimum & infame.

O Jesu amore mei crucifixe! siquidem non sum dignus mori, & effundere sanguinem meum amore tui intra manus carnificum, saltem volo totam vitam meam gloriæ & amoris tuo dedicare. Utinam & ultimus halitus, quo animam afflato, halitus amoris sit! Moriar amore tuo Deus meus, & quia vitam ab amore non inchoavi, da mihi vitam amore finire; ultimus vitæ meæ actus sit amare.

Hoc etiam insuper de me certum tibi esse velim, ò dulcis amor Deus meus, ut cum etiam virtus loquendi mortis hora defecerit, & te dulcissimum meum Jesum amplius proferre non valebo; supplex peto ut saltem natus oculorum, vel extensio digiti, vel palpitatio cordis, sit innovatio, & confirmatio omnium desiderabilium affectuum, verborum, atque operum præteritorum, ac futurorum, quæ usque ad extremum

ju-

judicii diem amore tui cum devoto famulatu offerre vellem, si tandiù vivere possem.

FERIA QUINTA.

Meditatio.

De Judicio Universali.

Præluđ. 1. Imaginare quòd videas, quomodo Angeli tuis assumptis, omnia horrendo sonitu complent, mortuosque è cineribus ad summum Judicii tribunal citantes intonant: Surgite mortui.

Præluđ. 2. Pete gratiam, qua illuminatus præcognoscas, & animo præsentias horrorem judicii, & discrimina, quæ manent impios, præcipuè malos Christianos in futuro Dei Judicio.

Punctum 1. **M**ente concipe te videre innumeras hominum myriades à quatuor mundi partibus in vallem Josaphat con-

con-

congregari. Sed, ah quali differentia! Plurimi enim comparebunt in corporibus foedis, deformibus, horridis: quid de tuo speras corpore? an gloriosa & coruscanti, an tetra & horribili apperibit forma?

2 Imaginare, quod sub tuum conspectum ex infernali abyſſo, aliqui infelices raptentur damnati in squallidis corporibus, ardentibus onerati catenis, pallidi, vermibus scateutes, & velut quaedam monstra horribilia.

3 Imaginare, quod videas plurimas daemnonum catervas, quorum plurimi contra te fremunt & instigant: item quod audias Angelos instinctus divinos, & omnia beneficia tibi recensentes, conscientiam propriam viscera tua corrodentem, & te incusantem.

4 Puta te videre iratum Judicem assurgere, eundem cruenta vulnera ostendere, quibus veluti tot linguis loquetur damnatis: Ecce hominem, quem crucifixistis: videte vulnera quae inflixistis: agnoscite la-

cus

tus quod pupugistis; quoniam per vos, & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis. Tunc demum indignabundo vultu dicit: Sanguis meus sit vobis in condemnationem. *Ite maledicti in ignem aeternum.*

5 Contemplare daemones reproborum carnifices, audita Judicis sententia, velocissime ad praedam suam accurrere, vivos ignitis compedibus oneratos in stagnum sulphure, & flammis horrens cum summa rabie pertrahere.

6 Intrare apertam teterrimam abyssum infernalem, & in illa conspice omnia tormentorum genera, quibus cruciantur damnati.

7 Imaginare, quod post feralia Judicis verba, tanquam e flammeis nubibus excussa tonitrua audias stridorem dentium, maledictiones, execrationes, horribiles in Deum blasphemias damnatorum clamantium? *Vae, vae nobis miseris, cur nati sumus: cur lucem vidimus? cur non felicitas bestiarum datur nobis?*

H

In.

8 Interroga te ipsum : potestne fieri, ut tam horribilis sententia irati Judicis, ac æterna reproborum confusio, & perditio, medullas ossium tuorum non penetreret ?

9 Inquire ex anima tua : an non millies propter pessimam vitam, & malitiam suam audire meruit hanc terribilem sententiam ex ore justi Judicis. *I maledicta in ignem æternum.*

10 Ingemisce, quia Deum tuum incircumscripse bonitatis Oceanum eousque amaritudine toties complexisti, ut dolore cordis intrinsecus tacitus, te opus manuum suarum maledicere, & execrari debeat.

Pro Colloquio.

Actus Contritionis.

O Anima mea miserabilis ! & quid est, quod innumeris coinquinata peccatis infelicissimum tuum statum non consideras ? cur non paves Judicis vultum ipsis quoque tremendum Angelicis potestatibus ?

bus ? cur non contremiscis ab ira potentis, à facie furoris ejus, à fragore ruentis mundi, à conflagratione elementorum, à tempestate valida, à voce Archangeli, & à verbo aspero ?

Cur non contremiscis anima mea, à dentibus bestie infernalis, à ventre inferi, à rugientibus præparatis ad escam ? cur non horres vermem rodentem, & ignem torrentem, & spiritum procellarum ?

Heu me miserum ! quid dicam, vel quid faciam, cum venerit tempus tremendi Judicii ? quis eruet me de manu potenti, & brachio extenso contra me ? quis præservabit me à ventura ira, ab æterna morte, à laqueis infernalibus ? quid faciam, cum cæli revelabunt iniquitatem meam, & adversum me terra, & omnis creatura consurget ?

Quid dicam infelix esca totius inferni ? incidamne in foveam quam feci ? nunquid laqueo desperationis præcurrere contendam sententiam ? quam merui, æternæ damnationis,

Absit: recurram ad pedes tuos, mi dulcis Jesu.

Recordare Jesu pie, quod sum causa tuæ viæ, ne me perdas illa die. Die illa tremenda, quando cœli movendi sunt, & terra: quando veneris judicare, noli me condemnare. Quærens me sedisti lassus, redemisti crucem passus, tantus labor non sit cassus. Sedisti lassus ad fontem: sudasti lassus in horto: stetisti lassus ad columnam: ivisti lassus ad montem. Ah! tantus labor & dolor, sudor & cruor, tantus amor non sit casus.

Caro tua sumus, ò Judex vivorum & mortuorum. Sanguis tuus sumus, membra tua sumus, qualiacumquetandem. Carnem igitur tuam ne despexeris. Carnem tuam odio ne habueris. Carnem tuam ne condemnaveris.

Non gloriamur de nostris meritis, in hoc solùm gloriamur & confidimus, quod membra simus illius corporis tui, quod pro nobis passum, crucifixum, mortuum, abundè

dè pro peccatis totius mundi satisfecit. Quamobrem si merita à nobis quæris, ecce tibi proferimus meritum carnis tuæ; meritum passionis tuæ; meritum mortis tuæ. His meritis freti coram tribunali tuo nos sistimus intrepidi. Nostra sunt, quia nostri sunt capitis, nostri sunt corporis, cui per lavacrum regenerationis in virtute sanguinis tui incorporati sumus.

Tua merita, mi Jesu, ponimus intra nos, & judicium tuum: aliter tecum in judicio contendere recusamus.

Actus Deprecationis.

O Bone Jesu, plene misericordia, & pietate, ne me perdat iniquitas mea, quem fecit omnipotens bonitas tua: recognosce, quod tuum est, & absterge quod alienum est. Miserere mei, benignissime Jesu, dum tempus est miserendi, ne damnes me in tempore judicandi. Quæ enim utilitas in san-

guine meo, si descendero in æternam corruptionem, & damnationem?

Non patiaris, benignissime Deus, ut quem in filium adoptasti, tota æternitate habeas inimicum. Non patiaris, ut cui naturæ tuæ infudisti imaginem, ille tuorum hostium præda foedissimè dilaceretur. Non patiaris, ut qui inter cœlites Spiritus lumen gloriæ præparasti, ille ad inferorum tenebras condemnetur. Non patiaris, ut quem cœli sedibus destinasti, ille damnatorum incendiis triste pabulum obijciatur.

Hoc tuæ bonitatis inclinatio, hoc naturæ tuæ benignitas suadet, hoc paterni affectus suavitas exigit, hoc viduatæ Angelorum sedes suspirant, hoc sanguis Filii tui postulat, qui clamore valido interpellat pro nobis, ut miserearis mei in tempore judicandi. Exhibe hoc mundo amantissimum spectaculum, ex quo disceat nunquam apud te irritas esse poenitentium preces: & quoties contrito corde timeris Judex, toties te Patris affectum exhibere.

FERIA SEXTA.

Meditatio.

De Æternitate.

Prelud. 1. Statue te cum S. Davide cogitante dies antiquos, & annos æternos in mente habente, atque insige diligenter cordi tuo, quid sit Æternitas.

Prelud. 2. Pete humiliter, ut felicem & beatam æternitatem promereri possis.

Punctum 1. **C**onsidera, quid sit Æternitas: Duratio nunquam fluens, semper præsens, perpetuum aliquod hodie: Rota, quæ perpetuè volvitur, & quiescit nunquam: Oceanus sine fundo, litore, termino, & fine.

2. Cogita, quid sit damnatorum æternitas: mors semper reviviscens, & vita semper moriens:

ignis vivacissimæ flammæ nunquam extinguendæ : vorago profundissima aquarum semper ardentium : vermis continuò rodens , & nunquam moriens : draco ignitis visceribus semper nocens , & nunquam interi- mens.

3 Quære , quid æternitas utro- rumquæ. O exoptata Beatorum æter- nitas ! ò exoptata Coelitem patria ! ò detestandum exilium damnato- rum !

4 Considera quamdiu hi , & illi ? Semper , & numquam ! numquam , & semper ! Durabit ignis in stygio sepulchro semper , torquetur semper ; extinguetur nunquam. Illi di- latato corde lætabuntur in cubi- libus suis semper. Hi præ angustia spiritus gementes , latrabunt in an- tris suis semper. Verbo : Tandiu du- rabit æternitas , quândiu Deus erit Deus.

5 Ingemisce & desse maledic- tam damnatorum æternitatem , quo- rum unica erit in tota æternitate oc- cupatio sine fine , sine termino. eju-

lare , rugire , flere , in igne torque- ri , dentium stridore concuti præ des- peratione finis malorum suorum , æter- num ardere.

6 Obi animo omnes miseræ ani- mas , & damnatos omnes , illosque alloquere : Quot sæcula vobis hic restant transigenda ? quamdiu erunt vestri cruciatus ? an non videbitis Dominum in æternum in terra viven- tium ?

7 Interroga Dominum Jesum : An non sanguine suo has infernales flammæ mitigabit ? an non divino suo cruore ardorem hunc sempiter- num post myriades sæculorum ex- tinguet ? nunquid in æternum projicit Deus ? Respondebit tibi : In in- ferno nulla est redemptio. Damna- tis jam non possunt prodesse vel in- tegra lacrymarum effusa maria , nec sanguis Martyrum , & ipsius Chris- ti , licet infiniti valoris in cruce effu- sus.

8 Inquire ex anima tua : An non detestabitur vitam suam tam pessimè traductam ? an pro momen-

taneo, quod delectat, eliget æternum quod cruciat? an pro unica gutta consolationis præliget mare ærumnarum, & æternæ plorationis?

9 Computa vires tuas, an poteris habitare in æternum cum igne devorante, & ardoribus sempiternis? an poteris exul esse à Deo, æternum execrari cum damnatis Deum, blasphemare Sanctos ejus?

10 Resolve te pro commissis peccatis tuis ad maximam poenitentiam. Desidera, ut ex oculis tuis sanguinæ erumpant lacrymæ, ut cor tuum præ immani dolore scindatur, ita ut hic vultum amantissimi Patris toties offensi deprecari possis.

Añus Contritionis.

Justissime Deus, qui fieri potest, ut æternitatem mihi mineris poenarum, neque tamen justitiæ tuæ metum extorqueas à durissimo corde meo? an nondum apprehendo, tametsi fornacem videam æternum

ar-

arsuram, quantus peccati sis hostis, & quam enorme sit delictum, te offendere Dominum universorum?

Qui fieri potuit, ut vivere aude-rem vel momento duntaxat unico tibi inimicus? neque momento tantum, sed & mensibus, & annis integris perstiti in hoc miserabili statu, nihil interea immemor veterum mearum deliciarum; & quamvis tot peccatorum gravatus pondere, somnum tamen capio quietissimum.

O insaniam omnium, quæ unquam occupavere hominis animum, insanissimam! merebat dudam plecti sententiâ, ad emendationem usque meam tandiu oilatâ: merebar equidem, fatcor, sed tu clementissime Deus, bonitate tua malitiam meam superasti: age igitur, ne deignare diutius etiam sufferre me. En vincitum me, & captivum divinæ misericordiæ tuæ; qui me fugitivum tanto labore quæsivisti, ne repellas supplicem à pedibus tuis: ah! ne rejicias animam tam caro tibi emptam.

Lar-

Largire fortitudinem, ut fugiam peccatum, quod ducit ad damnationem, da gratiam, ut timeam infernum, qui separat à te: timeam æternos cruciatus: dele sanguine tuo sententiam, quatories damnari debui ad infernum. Sic ergo his omnibus liber, velut vivum Bonitatis tuæ trophæum, misericordias tuas in æternum cantabo.

Actus Deprecationis.

O Infinitè misericors Deus! si tu me ejicis, quis me recipiet, si tu me despicias, quis me aspiciet? Et quid proderit, mi dulcis Jesu, majestati tuæ pro me tam humiliter exinanitæ, si me in æternum à facie tua projectum & exclusum, in abyssum inferni æternis trades cruciandum tortoribus?

Cujus utilitatis erit ineffabile pretium tui sanguinis adeò pro me abundè effusi? & quomodo mors tuâ morte mortua erit, cum tartarus deglutiens imaginem tuam, simul in oblivionem absorbeat infinita me-

ri-

rita tuæ durissimæ passionis, & animam igni inextinguibili destinatam à tua beatissima præsentia perpetuò separet.

Quomodo relinques, ò Pastor bone, oviculam tuam solam in terra horroris, & vastæ solitudinis, inter leones infernales? poterisne vocem spernere balantis hujus miseræ oviculæ, & fugientis ad te?

Nunquid, mi Jesu, cognoscetur in tenebris mirabilia tua, & justitia tua in terra oblivionis? Nunquid narrabit aliquis in sepulchro misericordiam tuam? nunquid cum iratus fueris, misericordiæ nunquam recordaberis? nunquid hæreditatem tuam delebis, & claudes ora te cænentium? nunquid facies hominem, quem creasti ad laudem tuam, gaudium sempiternum inimicis tuis?

Non avertas, bone Jesu, faciem tuam ab hac anima mortis æternæ affecta doloribus, quam non avertisti ab iis, qui eam sputis & colaphis malè tractarunt. Noli, benignissime Jesu, filii tui licèt prodigi

in

in æternum oblivisci, quia in manibus tuis descripsisti me. Noli in æternum à facie tua creaturam, & opus manuum tuarum repellere: utique Domine nihil horum odisti quæ fecisti. Hic potius ure hic castiga, ut in æternum parcas.

SABBATO.

De pœnis Inferni.

Pralud. 1. Interroga te ipsum: Quò discedis peccator, cogitationibus tuis? ut tua tam perversæ vitæ horrorem concipias, ad tenebrosam & horridam inferni cavernam te converte.

Pralud. 2. Humiliter supplica, ut igne divini amoris emolliatur, & liquefiat peccatis induratum cor tuum, ex quo uberrimæ lacrymæ fiant, ne in locum tormentorum descendas.

Punctum 1. **S**tatue te in fundo inferni coram illis igneis, & fumosis cathedris damna-

torum. Aspice in hac terribili fornace referta flammis inextinguibilis ignis, innumera damnatorum ejulantium & ululantium millia, & quomodo ex oculis, naribus, ore ardentes & sulphureas ignis flammæ, quibus adurantur, spirent.

2. Interroga te ipsum: potesne tu his ardentibus prunis unicam tantum manuum unius dumtaxat horæ spatio immittere? quomodo in iisdem æternum cruciari sustinebis?

3. Converte te ad aliam partem, ad gelidissimum illud stagaum glaciæ, cui damnaræ animæ ex ardentissimis ignibus immani cum furia immerguntur. O glaciæ! o gelu horridum! Heu! quis frigidissimo hyemis tempore per brevem horam nudus immersus glaciæ stare posset?

4. Insuper considera, quia continuo damnatorum aures puniuntur infelicissimis gemitibus, ululatibus, terribili rugitu. Ah! qualis hæc musica æternum non finienda.

5. Imaginare, quòd audias maledictiones damnatorum maledicentium

tium diem, in qua nati sunt, parentes, complices scelerum. Item execrantium Christi incarnationem, passionem, mortem, gloriam, Christi Matrem, Sanctos omnes, peccata propria non ad poenitentiam, sed ad rabiem.

6 Imaginare quòd sentias fetorem ex combustis damnatorum cadaveribus: caro enim putrida prunis imposita quale thus redolebit?

7 Puta te videre damnatos artè vinctos sicut canes foetidos, sicut lateres ardentes in fornace, continuo conturbari, gemere, fremere propter demones insultantes, & vermem conscientiae eorum viscera corrodentem, & illis continuo exprobrantem: En tanquam bestia, tanquam canis putridus à Deo in hanc cloacam projectus es! en frustra pro te Christus mortuus est.

8 Inquire nunc ex anima tua: An non millies jam pridem has flammam infernales, illa horrifera tormenta suis sceleribus debita promeruit? quis continuè ultrices

Chris-

Christi manus, ne tua tam exosa puniret scelera? quis obturavit os inferni apertum, ne excaecatus peccatis, eò præceps eum cæteris descenderes?

9 Ellice actum agnitionis coram omnibus, te vivente, in infernum detrusis, quòd majori tecum misericordia Dominus usus sit, quàm cum illis omnibus, neque cum illis damnari permisit. Demum postula indulgentiam, & sparium poenitentiae.

Pro Colloquio. *Actus Contritionis.*

Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, ut præveniam fletibus æterum, & stridorem dentium, pedum dura vincula, & pondus catenarum prementium, stringentium, urentium, nec consumentium? Heu me, mater mea! ut quid me genuisti filium doloris, filium amaritudinis, & plorationis æterna? cur

ex-

exceptus genibus, cur lactatus uberibus, natus in combustionem, & cibum ignis?

Heu me! Quis miserebitur cinerum meo? O quam acerbus est fructus peccati, amarior felle, crudelior gladio!

Ve anima mea peccatrici! ve mihi! quia tibi Domine soli peccavi nimis in vita mea, & malum coram te feci, cui uni soli semper à me, & ab omnibus creaturis summa laus, honor, amor, & gloria debetur: omnibus autem creaturis à te tua benedictio, gratia, & miseratio: sed quia solus ego peccavi tibi, idcirco nulla mihi à te debetur venia, gratia, & miseratio, sed potius omnis tuus furor, ira, & damnatio, & perditio. Idcirco infernus domus mea est, ego inferni incolae & hæres sum.

At misericordissime Domine, quamvis ego infelix commisi multa nimis, unde me justissime damnare, & abjicere in æternum debes; quia tamen tu misericordiarum Pater,

non

non amisisti, unde misericordissime salvare potes, propterea ego de profundissima miseriarum mearum abyso clamo ad te: Tibi soli peccavi, & malum coram te feci, miserere meis! Istud in me, peccatisque meis displicet, quia tibi soli peccavi. Amare cordialissime, & æstimare te solum super omnia debui, & tibi soli peccavi.

Non ergo, Domine, ardere metuo, sed peccasse doleo. Nec me contristat damnum meum; sed affligit injuria tua, & iniquitas mea.

Actus Amoris Dei.

O Altitudo judiciorum, & magnitudo miserationum tuarum, Domine Deus! quot homines in medio peccatorum suorum cursu subita morte sunt abrepti, qui nunc miserè torquentur in inferno? quid factum fuisset de me, si me tunc ad strictum evocasses tribunal? quis, cum ego dormiebam, pro me deprecatus est?

O

O Pater misericordiarum, ð Deus æternæ consolationis, qui non letaris in perditione peccatorum, sed potius, vis, ut convertantur, & vivant; en habes ad thronum misericordiæ tuæ prostratum supplicem, cui unicum hoc pro totius vitæ gemitu relictum est, *Peccavi*. Tibi soli peccavi, ð Pater benignissime, mercor mille infernos. Non habeo unde solvam: mea satisfactio est tuus sanguis.

DIE DOMINICO.

Meditatio.

De Gloria Cælesti.

Pralud. 1. Contemplare magnificentiam, altitudinem, & pulchritudinem illius civitatis supernæ, quæ margaritis & auro ornata constat, odores suavissimos spirat, radiisque splendidissimis undique illustratur.

Pra-

Pralud. 2. Roga, ut prægustastis interiori sensu istis Paradisi cælestis deliciis, mundi hujus inanes sordes semper despuas.

Punctum 1. **F**inge animo te per civitatem cælestem ambulare: O Patriam desiderabilem! 2 Erige postea oculos ad altissimum hujus cælestis aulæ fastigium; ibique conspice SS. Trinitatem in coruscanti, & splendidissimo throno gloriæ suæ innumeris Angelorum millibus cincto residentem.

3 Intuere ibidem gloriosam Christi Humanitatem, ac cicatrices ejus mirificè resplendentes. Ad latus Filii inspicere Reginam cæli stellis coronatam, ac omnes Beatorum cætus velut lucidissimos soles.

4 Expende tecum, quomodò felices illæ catervæ simul cum Angelis gaudeant, & vitam jucundissimam vivant. Quàm fragrantia liliæ quàm odoriferæ rosæ videntur esse singuli!

Co-

5 Cogita quanta felicitate, delictisque Beati in singulis sensibus corporis, & animæ potentiis perfruantur. O felicem æternitatem!

6 Gratulare Sanctis omnibus tantam gloriam & beatitudinem, tantam summi boni possessionem, & æternam fruitionem.

7 Accendere famelico desiderio adnumerandi, & adjungendi te Sanctis, cum illis Deum videndi, Deum possidendi, & cum SS. Angelis de illorum felicissima beatitudinæ participandi.

8 Confunde te coram cælo & terra, quod tantum deviaveris à via gloriosæ Sanctorum habitationis, & æternæ Dei visionis, quod pro voluptatibus tam sordidis deserueris æternas & infinitas cæli delicias.

9 Arguendo tuam stultitiam exclama: O magna domus Dei! ò patria desiderabilis, quam vilis mihi fuisti, & quam turpiter te pro nihilo toties contempsi!

Pro

Pro Colloquio.

Actus Contritionis.

O Periat confusio faciem meam, Domine Deus meus, quia tam dissimilis factus sum fratribus meis, & filiis matris meæ Ecclesiæ. Heu! quomodo apparebo in conspectu tuo Domine, & in concilio justorum tanta charitate ardentium? Illi cum timore, & tremore operabantur salutem suam. Ego autem vilis, exosus, & ingratus peccator, non tantum crucem propriam tollere, & Sanctis tuis assimilari renuo, sed etiam, quod gravius est, te Deum meum ceterum omnium bonorum, gravissimis peccatis offendere non desino.

Quomodo ergo tam exosus peccator dignus erit aliquando Deo, qui offendit, & contempsit Deum? quomodo possidebit Deum, qui eum abjecit? quomodo videbit intuitivè Deum, qui totum intellectum aver-

tit

tit à Deo? qua fronte gratiam requirer, qui æterno odio est dignus? & cui poena debetur, qua temeritate gloriam deposcet?

O Deus cordis mei! non ultra mihi sapiet mundus, aut bona illius, quando gustavi & vidi, quam suavis sis Domine! Imò etiam ignis, crux, bestia, contractio ossium, membrorum divisio, & totius corporis contritio, & tota tormenta diaboli in me veniant, tantùm te Deo meo fruar.

Aspirationes ad caelestem Patriam.

O Jesu! ò Jesu! quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum! concupiscit & deficit anima mea in atria tua, sitivit anima mea ad te Deum fontem vivum. O quando induces me in excessivum tui amorem? quando demittes me in abyssum amorosissimi cordis tui, ut omnium præter te solum oblitus, etiam me ipsum nunquam inveniam! quando in lamine tuo videbo lumen tuum!

O quando, suavissime mi Jesu, licebit sacros pedes tuos pro me perforatos osculari, & lambere, os aperto lateri admoveere, ad pedes tuos in æternum sedere!

O si hoc gaudio, ò si te solo, & unico post aliquot miseros dies frui, & vocari possim ad cœnam Agni, & Dei mei! O Jesum Deum meum! ò omne desiderium meum! quem admodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, ò Jesu. Quid enim mihi est in cœlo, & a te quid volui super terram? defecit caro mea, & cor meum in salutare tuum, Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum.

Infelix ego homo! quis me liberabit de corpore mortis hujus? cupio dissolvi, & esse tecum, mi bone Jesu! Creasti nos Domine ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te. Nam ubi Pater meus est, ibi spes mea, & patria mea, portio mea in terra viventium.

Age, bone Jesu, dulcis amor

cordis! Videant te oculi mei, dulcis Jesu, videant te, & hic moriar, ut te fruatur! Ne patiaris me diutius præ tui amore, & desiderio languere, & diu inerire.

Motiva ad maturam & seriam conversionem Viatoris ad Deum.

I. Seria cogitatio aternitatis.

O Viator! continuè veloci cursu pergis ad aternitatem nullo termino concludendam & finiendam, & audes vel uno momento manere in statu peccati mortalis, in quo si moriaris, in puncto descensus es in infernum? cur non recogitas, quia si in statu peccati decederis, habitabis infelix in igne devorante, & ardoribus sempiternis? quia totus Deus vacabit ad poenas tuas, & vacabit per omnem aternitatem suam, usque ad inferni novissima, usque dum compleat, inebrieturque sagittas furoris sui justissimi in te. Computa vires tuas: num
po-

poteris sustinere irruentes super te montes vindictæ Dei?

II. Incertitudo Mortis.

Deus poenitentibus promisit veniam, sed peccantibus spatium poenitendi non promisit. Transeunt quotidie præter oculos tuos elata cadavera, quæ mortalitatis oblitum respicere cogunt ad mortem: tu autem in media strage morientium nihil minus, quàm mortem cogitas; & cum nihil frequentius videas, nihil citius oblivisceris. Quot millia hominum delusit ista spes, aut potius stulta præsumptio? at nunc, in inferno positi sunt, mors depascit eos: præcisa enim est velut à texente vita eorum, dum adhuc ordiri viderentur. Omnem ergo diem crede tibi diluxisse supremum & ultimum, & cum manè fueris, puta te ad vesperum non perventurum.

III. Passio Christi Domini.

Inspicere vulnera pendentis, sanguinem morientis, pretium redimentis. Caput habet inclinatum ad osculandum, cor apertum ad diligendum, brachia extensa ad amplectendum. Et his non moveris, ut peccata deseras. Moveat te amor boni Jesu, & ad eum reverteris. Crudelis es, si fructu laboris sui Jesum tuum defraudes: frustra pro te mortuus est. Sanguinem suum serio de manu tua requiret, & tota passio Christi stabit contra te ad majorem damnationem tuam.

CAPUT V.

Breyes Meditationes de Passione Domini.

Sive peregrinatio Viatoris cum Christo patiente.

O vos omnes, qui transitis per viam, attendite, & videte, si est dolor similis sicut dolor meus.

Thr. 1.

Perge Viator plorans, quod trahent funes, quod raptabant catenæ, quod crudelis feritas incitabit. Perge quod rapit dolor & amor. Sequere Jesum, qui doloris passibus immensum nostrorum scelerum, & infinitæ suæ bonitatis campum dimittitur. Desinit ex vulneribus Christi sanguis pro te, o Viator, sed non in te, nisi tu facias eum per gratitudinem recurrere ad principium suum.

Amor SS. Trinitatis, totus con-